

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B. F., s.r.o.**, so sídlom B., IČO: X., proti žalovanému **J. B.**, bývajúcemu v S., zastúpenému JUDr. D. B., advokátkou so sídlom vo Z., **o zaplatenie 20 588 Sk (683,39 eur)**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 15 C 109/2006, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. apríla 2008 sp.zn. 12 Co 59/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 22. februára 2007 č.k. 15 C 109/2006-66 (v poradí prvým) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 20 588,-- Sk titulom neuhradenia kúpnej ceny a zmluvnej pokuty. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným bola v minulosti uzatvorená kúpna zmluva, ktorej predmetom bol kuchynský robot, ku ktorému bola poskytnutá aj teplovzdušná rúra a vozík bez uvedenia ceny. Po uzavretí kúpnej zmluvy žalovaný zistil vady tovaru - mixéra kuchynského robota, v dôsledku výskytu ktorých došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy v zmysle ustanovenia § 597 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 6. septembra 2007 sp.zn. 12 Co 137/2007 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie

konanie z dôvodu, že okresný súd nevykonal žiadne dôkazy ohľadne výšky uplatneného nároku žalobcu.

Okresný súd Zvolen rozsudkom zo 6. decembra 2007 č.k. 15 C 109/2006 – 106 (v poradí druhým) uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému istinu vo výške 20 588,-- Sk. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že kúpna zmluva bola medzi účastníkmi riadne uzavretá a v konaní nebolo preukázané, že by žalobca odstúpil od zmluvy do 7 dní od podpísania zmluvy tak, ako to bolo upravené v kúpnej zmluve. Mal za preukázané, že reklamácia bola vybavená v lehote 8 dní od doručenia reklamovaného tovaru v súlade s reklamačným poriadkom, v ktorom je lehota na vybavenie reklamácie stanovená na 30 dní. Povinnosť žalobcu vybaviť reklamáciu obratom nebola zakotvená v zmluve a nevyplýva ani z platných právnych predpisov ako je Občiansky zákonník, zákon o ochrane spotrebiteľa, resp. reklamačný poriadok. Vzhľadom k tomu považoval odstúpenie žalovaného od zmluvy za neoprávnené a svojvoľné. Nezaplatením kúpnej ceny v súlade so zmluvou do 7 dní od jej podpisu vznikol žalobcovi aj nárok na vyplatenie zmluvnej pokuty. O trovách konania rozhodol podľa § 150 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 2. apríla 2008 sp.zn. 12 Co 59/2008 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Mal zato, že žalovaný by mal právo na odstúpenie od zmluvy v prípade, ak by vada nebola odstránená bez zbytočného odkladu najneskôr do 30 dní. Bol toho názoru, že kúpna zmluva bola riadne uzavretá a nedošlo k platnému odstúpeniu od zmluvy žalovaným. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 151 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď si ich náhradu v odvolacom konaní žalobca neuplatnil.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Namietal, že odvolací súd nevyhodnotil v konaní všetky dôkazy, nezaoberal sa svedeckou výpoveďou svedkyne Š., ktorá sa vyjadrila ku konaniu žalobcu a nezaoberal sa tým, že žalobca konal v rozpore s dobrými mravmi a porušil zásady poctivého obchodného styku ako aj jeho právo ako spotrebiteľa.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako

účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ existenciu väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil a vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný v dovolaní namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného proti potvrdzujúcemu výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 13. augusta 2009

JUDr. Ladislav Górasz, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková